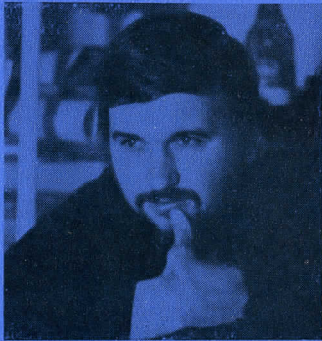

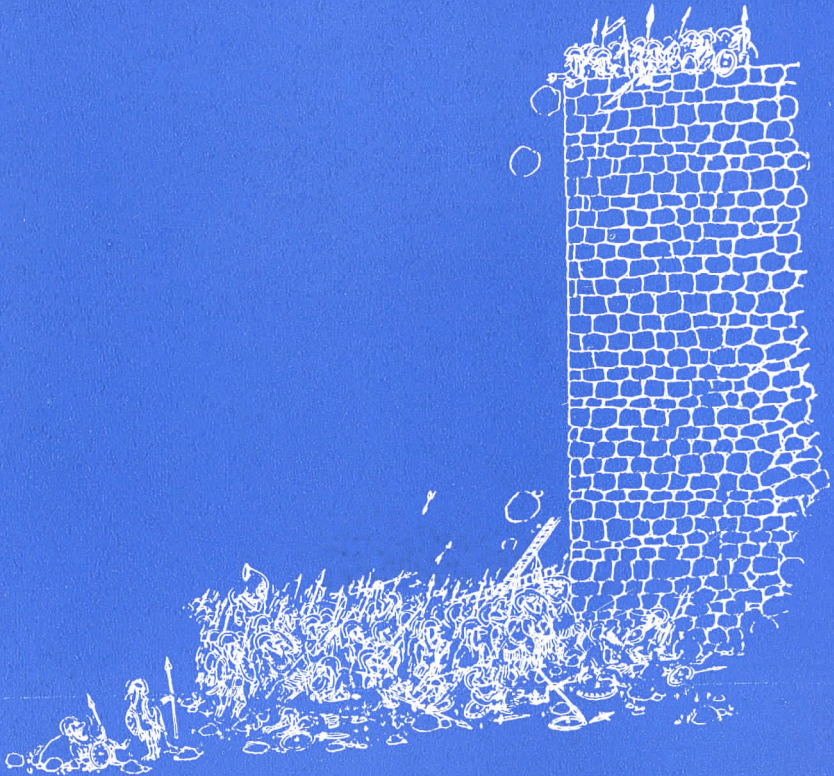
PRIMS 70 ES

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

VYSTAVUJE VLADIMÍR RENČÍN

UPŘÍMNĚ ŘEČENO - RADĚJI, NEŽ PEVNOSTI DOBÝVÁM ŽENY...

PUŠKA

JIRÍ PIŠTORA

Kdykoli řekl poručík „členitý terén“, bylo v tom čí slyšet sliny – poručík byl narkoman na kyselé bonbóny – a to bylo často. Ten výraz patřil k věru nejfrekventovanějším v poručíkové slovníku, totiž přes léto. V zimě jej střídal výraz „na psím houně mráz“, psimhouně jako jedno slovo; odtud poručík Psimhoun. Byl to každým coulem důstojník, který chtěl a mohl být obáván – jen kdyby i ten nejpitomější z ďáblů nevyžadoval od svých jisté nezbytné penzum chápavosti. Jenže poručíku Psimhounovi zůstávalo mnoho, přemnoho lidského utajeno; mezi jiným i fakt, že jest Psimhounem.

Jeho členitý terén byl civilně řečeno bordel. Samá jáma, strž, na klestí se sem nesmělo a maliní po paloučích vytvářelo dvoumetrové protipěchotní zátarasy, pod nimiž si byla drobná zvěř jista před dravci jako Psimhoun před myšlenkou. Na čtyři sta čtverečních kilometrů, vyvlastněných vojenskou správou lesnímu hospodářství, se pomalu vracel prales.

Voják, který se kdesi uprostřed vojenského prostoru drápal lesem nahoru k baterii na loučce, dostal do kolena pérujícím kořenem a trochu pajdal. Chlórovaná latrína na druhém konci louky vedle radiolokátorů byla docela na očích, a těch pár soukromých kroků v lese má svou cenu, i když jistě nemusel tak daleko. Jenže zachtělo se mu taky chvíli poležet v nepožaté smaragdové trávě, poležet a koukat, jak blbnou oblaka. Pak přiletěl párek stehlíků, byli surově barevní a poskakovali z bodláku na bodlák a přes jeho nohy, až se podíval na hodinky a vyletěl. Stehlíci znechuceně odtančili.

Byl už skoro venku z lesa. Teď už doběhne včas i se špatným kolenem, i kdyby Psimhouna napadlo v tu ránu zavelet.

Ačkoli najednou se mu jde nějak dobře. Dokonce výborně – a zrovna když sem dolétly z palebného postavení povely jako daleké, zarmoucené hýkání, pochopil, proč ta lehkost, a zůstal hloupě stát pod posledními stromy.

Puška.

Bylo ideální protiletectké počasí, modro od hory k hoře, ze zdupané louky třčela děla a s boubelatými ústovými brzdami vypadala jako obřezaná.

Ovšem, puška.

Došlo mu, že ji musel pověsit na větev, ovšem, kam jinam. Puška vadí i na civilizovaném záchodě – a teď si najednou nebyl jist, jestli by to tam nebylo bez odložení pušky ještě nepohodlnější, a to ho rozčilovalo.

Myslím na kraviny, myslím na kraviny. Chce to logicky uvažovat. Civilně logicky, vojenská logika nemůže uvažovat ztracenou pušku. Vazba uvažovat koho co, perla Psimhounovy gramatiky.

Rekněme, nastoupit bez pušky. I kdyby ho poručík pustil do lesa zpátky – a to by ho nic nestálo, bez podavače se dá lehce vystřelit, a voják s nej-
slabší vojenskou logikou je vždycky podavačem – i kdyby ho tedy pustil, hodí to skoro dvojnásobnou dobu, a spolehlivě štráf, štráf s trapasem. Možná
přímo perlu mezi průšvihy.

Nebo nastoupí pozdě, ale s puškou. Rovněž tak bengál, ale basa sotva. Možný repertoár výmluv: zabloudil, to je slabé, ale večerní podmáslí, to už
jde, trapným výmluvám se spíš věří. Že nepoužil latríny a znečistil armádě
členitý terén, to má nádavkem tak jako tak.

Jasná volba. Na louce si ho ještě nevšimli. Úkrok za poslední smrk, a začal
pajdat zpátky do rokle.

Děla práskla.

Pak ještě mnohokrát.

Když překračoval po dvanácté a ztěžka vyschlý potok, aby se podíval do
téhle části lesa z protějšího svahu, udělal čtyři kroky nahoru, toporně se
obrátil a pochopil, že je už moc tma.

Navíc se v něm rozmáhalo podezření, že to není vůbec tenhle potok, ale
ani jakýkoli jiný určitý potok, že si potoky vyměňují místa, vznikají a zanikají
ještě dřív, než docela vstoupily do součtu existujících věcí, aby ho zmátly,
a že je všechno v háji.

TAKHLE NÁS ZŘIDILI TI DAREBÁCI Z GALAXIE 23/C-B. DOUFÁME, ŽE NÁS
OKAMŽITĚ POMSTÍTE!

COPAK ASI DÉLÁ JACQUELINA S ONASISSEM?

Děla už dávno nestřílela. Za čtyři hodiny nenašel ani pušku, ani, pochopitelně, svědectví o včerejším podmáslí, hýbateli události.

Nazíráno nesentimentálně, byl teď už návrat bez pušky pitomost. Zrovna se rozklepal při promyšlení následků – jeho odpor k publicitě byl téměř nepřekonatelný, celou svou přítomnost v armádě koncipoval jako úsilí o setrvání v pozadí za každou cenu. Chtěl být nikým, nevýraznou tváří v poslední řadě poněkud vpravo; vnitřně trpěl, když zjistil, že si ho některý důstojník pamatuje jménem.

Teď už ho dávno hledají. posádkové správy v kraji. Zmizel při plnění střeleb, vlastně skoro bojového úkolu. V porovnání se silami, které dal po pohybu, je Psimhounova moc jarním vánkem. Poručíkova vidina se zmenšovala a zmenšovala, Psimhoun krněl, až mu stál mezi bagančaty a hlavou sotva dosahoval přes podrážku, která se zove traktor. Pak sebou vztekle mrskl a zmizel v myši díře.

Sedl si do listí a popotáhl. Pálily ho námahou oči, zavřel je a rychle zamrkal.

Sotva metr od něho zadupal ježek.

Armáda měla zběha.

Zmocňovalo se ho podezření, že to armáda nepřijme nejlíp.

Představoval si kožené kontráše, jak vystupují z gazíka mezi stany a tváří se ostře, a jak kluci schovávají ešusy s pivem. Zažil to, když svobodník Pažout, taková nudlička v brejlích, nepříjel z dovolenky. Nepříjel ani druhý den, a třetí den k poledni dorazili kontrášové, a chvíli po nich přijel na bránu ten člověk – bylo to samozřejmě v normální posádce, daleko od všech členitých terénů, ale nepochyboval, že průběh věcí bude v hlavních rysech týž.

Ten člověk tehdy na bráně seskočil s kola a řekl dozorcímu, že je ze státního statku.

– Pohlavní život vojáků, povídal, mi neleží na srdci. To ať si armáda srovná se svým svědomím. Ale obilí leží třetí den.

Když z něho dostali, co bylo třeba, kontráši a hotovost ve dvou gazech vypálili, jako by šlo o loupež mobilizačních plánů.

Zbytek znal z doslechu: Padli na svobodníka Pažouta v akci, ubikace brigádnic neměla ani roletu v otevřeném okně, a zvenku soustředěně přihlížel chumel nezletilých. Brigánic bylo šest a s nudlovitým Pažoutem všichni setrvali třetí den v bohubilém mecheche při demížonu pálenky a blažený ryk i jaré ojojjoj se neslo do lesů a vřesovišť . . . a když hotovost seskakovala s gazu, plivla nějaká babka na řidiče a potom zpovzdáli, dokud neodjeli, hulákali: lumpi nepřejícný, že se nestydíte, takový radosti, co jim dělá ten voják, vy nikomu nepřivodíte, co živi budete . . .

Seděl v jehličí a viděl v usouzené duši znova ten skvělý obraz: Hromový plukovníký hlas předcítá v papíru spisovnou vojanštinou „trestám svobodníka Pažout Václav“ a pak „obcoval se ženštinami na katastru obce Zeleňeč“, to už útvar šuměl, a při „čímž ohrozil provedení sklizení obilovin“ se už ozývalo otevřené chechtání, a pak napochodoval Psimhoun, dvěma před-

**DNES JSOU VÝJIMEČNĚ ZAVŘENY VŠECHNY HOSPODY
V OKOLÍ, TAK JSEM SI ŘEKL — PŮJDEŠ A PODÍVÁŠ SE,
VÁCLAVE, JAK VLASTNĚ VYPADÁ TAKOVĚJ ZÁPAD SLUNCE...**

pisovými čtvrtobraty se vmanévroval těsně před obličej Vaška Pažouta, sáhl do kapsičky na prsou (pravé předloktí v pravém úhlu k tělu), vyndal zahnuté nůžtičky na manikúru a s rozpačitou hubou začal pižlat Pažoutovi svobodnickou nudli. Útvar tlumeně říčel a Psimhoun pižlal a pižlal, a jednu chvíli otočil na starýho zpocenou tvář, že jako dělá co může, ale starej se jen hrozně díval . . .

Vzpomínal na ten příběh s melancholií. Kdyby byl svobodník, s chutí by se nechal degradovat; jenže měl temné tušení, že za ztracenou pušku by s degradací nevystačil, i kdyby mu nakrásně bylo co upížlat.

Byl z lidí, s nimiž mají všechny armády potíže, protože jejich civilní zaměstnání je buď dost neponižuje, anebo oni si to tak neberou, aby u nich pak došla náležitého ocenění možnost s každou novou nudlí řvát na víc

JÁ TO NIKOMU NEŘEKNU, HOSPODINE, ALE UPŘÍMNĚ, ŽE JSTE BYL OPILÝ, KDYŽ JSTE TVOŘIL ČLOVĚKA?

stejně postižených. Chtěl to prostě protlouct, protože věděl, že to musí prolouct, a teď seděl v listí a hlava mu maličko padala dopředu.

Dva kroky před ním se zastavila liška a dívala se, ale začal chrápat, tak pomalu odběhla.

Druhý den lilo, a pak ještě.

Dostal samozřejmě děsivou rýmu. Když na tyhle dny pak vzpomínal, připadaly mu vůbec nejhorší.

Koncem týdne se konečně vylepšilo počasí. To už moc nehledal, spíš jen tak bloumal a zabydloval se. O dvě rokly dál našel slušnou jeskyňku, a taky ho udivilo, co jídla vyrostle v lese, když se tam nesmí. I maso; zvířata byla na generace zpitomělá střelbou, a taky hloub v lese sotva kdy viděla člověka.

Časem se naučil přiblížit ke spícímu zajíci na délku dvoumetrového lískového prutu, švihl, a bylo to. Naučil se škrtit ptáky a jednou vyhrabal jezevce, ale nepřipadal mu moc k jídlu, tak ho zas pustil. Pak dokonce našel v lese zdivočelý květák a zkusil ho pěstovat, ale brzo ho to omrzelo – květák si od dětství ošklivil a nechápal, proč by se měl zas tolik přizpůsobovat.

Za sucha vždycky nanosil do jeskyňky dříví; dbal, aby oheň nekouřil.

Druhým rokem už měl laň, která se nechala dojit.

Zbytečně na sebe neupozorňoval, jedině, že čas od času ukradl v noci vojsku pár balíčků sirek, sůl a novou uniformu, a i to si vyčítal. Věděl, že vojsko nemůže mít malér, vojsku nemůže chybět uniforma – vojsku vlastně nemůže chybět nic z toho, co mu patří. Na chybění kterékoli věci je po ruce voják.

Dumával o tom zvláštním světě, kde se dají lidem ukrást jen věci, které jim nepatří. Myslíval vůbec na spoustu hloupostí, když sedal ve vchodu do jeskyňky a poslouchal děla za kopcem a vyřezával bůhvíkolikátou krásnou poustevnickou hůl – měl jich sbírku, jenže nevěděl, co s nimi; nebylo komu je ukázat a netušil, bude-li kdy.

Nejspolehlivější obživu tu ovšem skýtala dělostřelba. Znal spolehlivě sektory palby na pozemní cíle, poznal úlohu, která se střílí, počítal rány a věděl bezpečně, která je poslední. Čtyřkanónová baterie při střelbě nepřímým zamířením produkovala na první salvu po vytřídění vran a myši kvalitní stravu průměrně na tři dny – další salvy přirozeně už nestály za řeč; co se ještě hýbalo, většinou stačilo vyklidit celé pole rozptylu. Za čas si odykl lovit sám a hlavně sbíral – tušil nejasně, že sice stádium sběračství mělo vlastně předcházet loveckému způsobu života, ale nakonec, kdo ví.

Jednou zjara, když se potloukal kolem toho ničemného potoka, kolem buky zarostlého potměšilého potoka v úzlabince, o které už dávno přestával věřit, že je ta pravá, a kde byla i v poledne skoro tma, tedy tehdy zjara krátce před večerem najednou strnul.

Byla tam.

Uviděl ji teprv na krok. Visela sice na větvi, ale skoro celá v dutině stromu, a dohromady nic jí nechybělo. Byla vzorně nakonzervovaná.

Když se drápal nahoru k palebným postavením, musel párkrát odpočívat,

už dlouho se mu ozývalo loupání v tom praštěném kolenu, a poslední čas taky v kříži, les nebyl nejsušší ani přes léto. Myslel na Psimhouna, a nebylo mu nejlíp.

Obsluha krajního děla, kam patřil, už stála v řadě.

Postavil se jako poslední a bolestivě zasykl, přišlápl si vous. Už dlouho nestál v pozoru. Odvykl, to je to pravé slovo.

– Vy tam, zařval mastně se lesknoucí poručík – flákáte se, flákáte?

Byl to přirozeně docela cizí poručík. Doufal ze srdce, že je to aspoň tatáž armáda.

– Večer bylo podmáslí, řekl a střelil očima k lesu.

Obsluha se zavlnila.

– Je pozor! Hodinu po zaměstnání se hlásíte oholen. Jasně?

– Provedu, řekl.

– Obsluhóóó, k dělu!

Prásklo to jako za stara.

Hodinu po zaměstnání se hlásil oholen.

– Vidíte, jak vám to sluší, Votruba, zahoukal poručík.

Chvilí váhal, ale pak toho Votrubu vzal.

Bylo to nakonec české jméno.

Malíř

Pavel Janský

*Hleďte, mohl bych vám vymyslet
popravčí oči
a usychající haluz
na pozadí krajiny rozstřílené strachem,
nebo potácející se ústa
a černý průvod a máry s myšlenkou,
či bojiště,
kde hyeny ožirají mrtvoly reků,
mohl bych vám oživit
skutečné peklo
pro bdělost vaši hrůzy,
nebo ráj otupující smysly
obžerstvím zdánlivého dobra — —
Nakreslím vám však pouhý bod,
jediný bod
v prostoru*

člověk.

*Vše ostatní
je k větší slávě boží.*

(Ze sbírky Hlavou dolů)

STUDIO 28

TRAQUENARD

FORT BRAVO

A L'OUEST du MONTANA

PAIX AU VESTIBO 28

- Création immédiate de
- Travail des troupes et des for
- Droit des combattants
- Respect de la sécurité
- Santé de peuple

ENARD

FORT BRAVO

A L'OUEST du MONTANA

MARION LANI

COMMUNISTE

FRANCIS

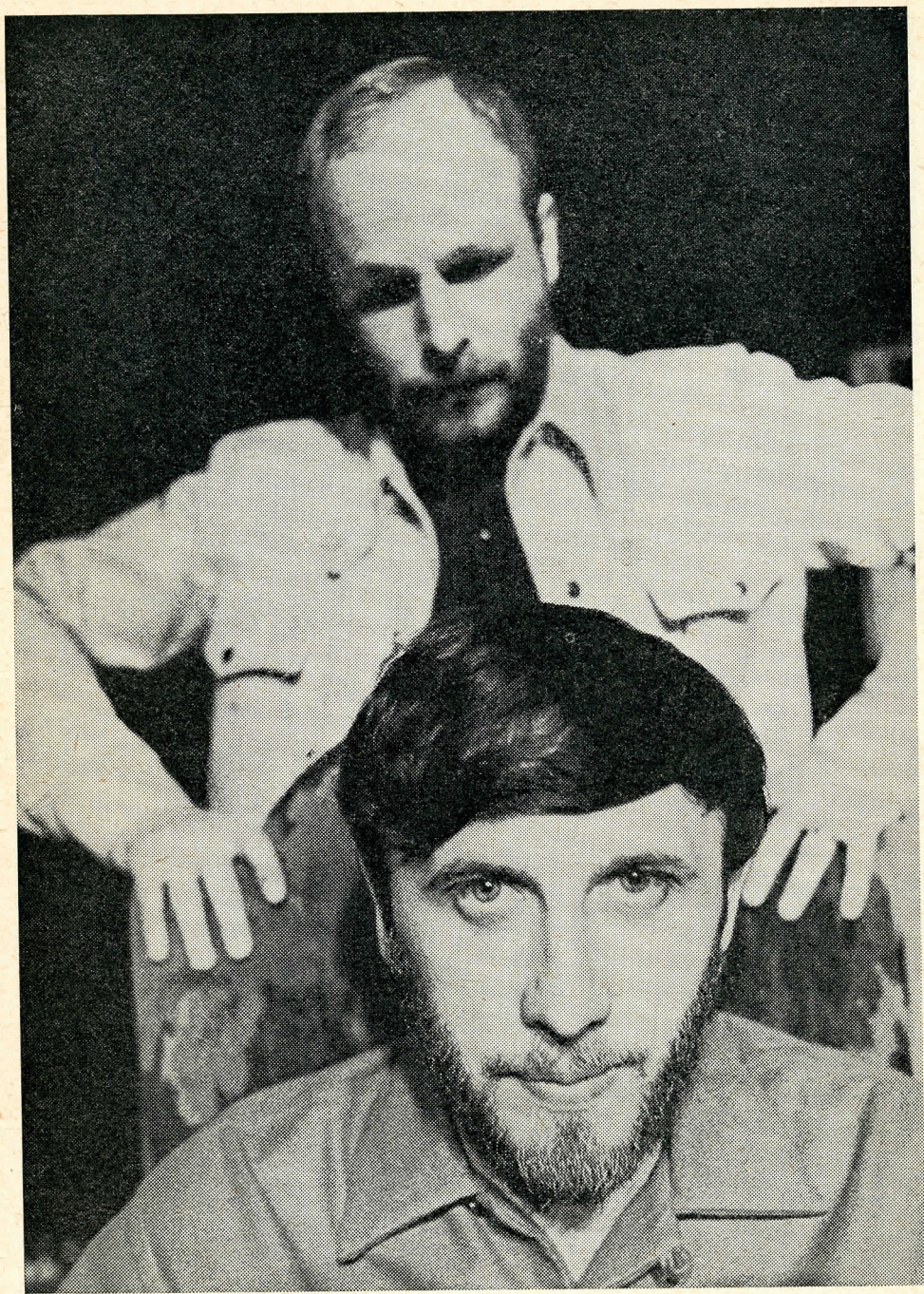
ZADÁNO PRO PÁNY VODŇANSKÉHO A SKOUMALA

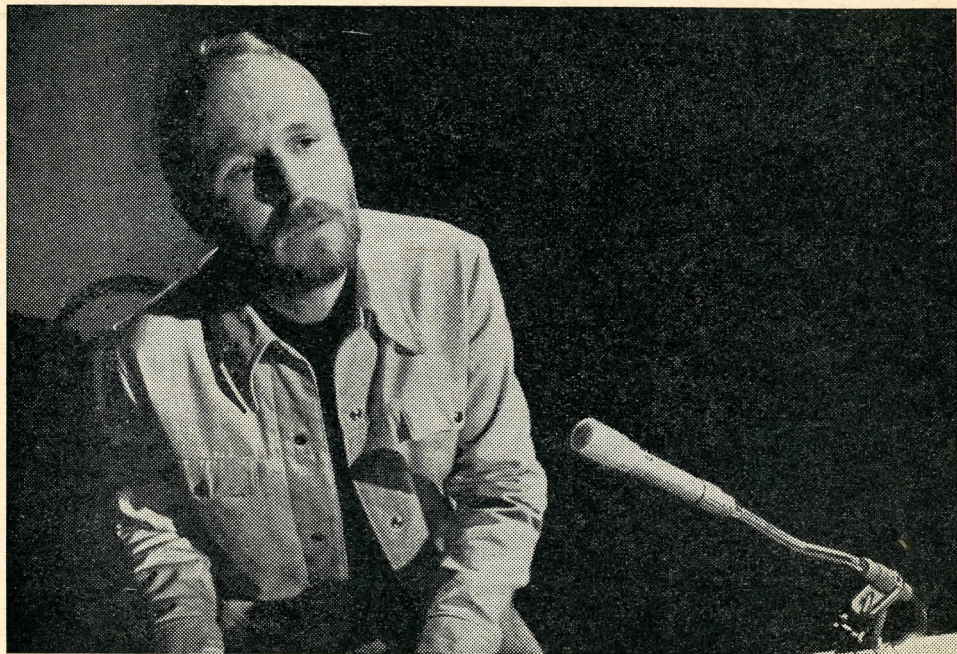
FOTO MIROSLAV ZAJÍC

/ HUDBA: PETR SKOUMAL, TEXT: JAN VODŇANSKÝ, S OBĚMA, VĚTŠINOU
V ČINOHERNÍM KLUBU, HRAJE JEŠTĚ MILOSLAV ŠTIBICH /

DĚDEČEK EMIN

Ema má dědečka. Je hodný dědeček. Velice stříbrný.
Někdy prská. To zlobí Ema.
Dědeček je pak Japonec. Vezme prsty a dá si oči do šikmosti.
Žlutne.
Ema přestane.
Na procházku jdou. Potkají večerního psa. Smráká se.
Nikde ani noha.
Až náhle . . . jedna, a za ní hned druhá. Jdou blízko sebe.
A pak. Ťuk ťuk ťuk. Dřevěná noha. Pozdní chodec. Asi.
Lucerna svítí pěkně.
Kamínek stačí a zamířit a . . . prsk.
Dědeček vždy trefí. Je malý. 150 čísel. Víc ani centík.
Ema nikdy netrefí. Je velká. 150 čísel.
Bez dědečka bloudí.
Dědeček je Emin.

DÍVČÍ LOVECKÁ

Zvolna *C* *G7*

Krů-pě- je když rosy kanou, ztezkou zvě-ří

C *F* *G7*

vyšlapanou, ač ráda zvířátka mám znovu obě-tí si žádá lovů vášej vyšla jsem si

C *F* *G7*

na čekanou la la la ... vyšla jsem si

C *Živě G7*

na če- kanou s puškou v ru- ce na ša-ka-la. Dlou- ho jsem se

C C F
 na-če-ka-la. byl roz-to-mi-lý, však že plaka-la jsem po spatření ša-ka-la já
 C C
 do-je-tím se roz-pla-ka-la la la la
 F C Volně Dmi G7
 já do-je-tím se rozplakala. Hrál si semnou na ho-ně-nou,
 C Ami Dmi G7 C D7 G7
 chtěl mi a-si dáti ba-bu, hrál si se mnou na honě-nou. ne-by-lo to bez pŭ-va-bu.
 G7 Dmi7 G7 Živě C G7
 Ku po-di-vu avšak a-le zmý-li-la jsem
 C F
 se v ša-ka-le, pozdě jsem vola-la ma-minku, zbaštil mě jako pralinku. To jsem
 C7 C C
 od ša-ka-la ne-če-ka-la la la la ...
 F C
 to jsem od ša-ka-la ne-če-ka-la, jenom-že
 G7 C
 za-po-mněl před dobrým jídlem u-mý-ti si ruce mýdlem, proto-že
 F G7
 šakal ni hy-e-na ne-ví co je hy-gi-e-na, vím že, ne-moc če-ká
 C F
 na ša-ka-la la la la ...
 G7 Volně, i C G7 C G7 C F G7 C

kéž by dlou-ho ne-če-ka-la la la.

MAŠKARNÍ PLES

VÝTVARNÉ ŠKOLY PO BÉ

Býti výtvarnou školou po Bé
založil bych si obyčej stran maškarního reje
Nejsem však natolik bystrý
Abych se mohl stát výtvarnou školou:
Ředitel by šel za bylinu
Jeho paní za kobylu
Učitel modelování za býka
Jeho paní za babyku
Jeho milenka za Bydžov
Jeho náhodná známost z vlaku za Příbyslav
a
Školník za aby
Po půlnočním demaskování však vyšlo najevo – že:
Bylina šla za ředitele
Kobyla za jeho paní
Býk za učitele modelování
Babyka za jeho paní
Bydžov za jeho milenku
Příbyslav za náhodnou známost z vlaku
a
Aby za školníka
Co teď?

KOMPOT

Složitý hmotný vztah mezi člověkem a syrovým ovocem
zprostředkovaný konservárnou, velkoobchodem a maloobchodní sítí.

MÁME DOMA GORILU

Mírně

Má-me do - ma go - ri - lu, dělá tou - sty na gri - lu,
a - le když do - stane zlost se - že - re toust a řekne dost,
dřív než při - jde mi - lý host, vloží do úst dal - ší toust
a potom ta fu - ri - e zby - lé tou - sty u - kry - je,
za - šklebí se na hosta a je na ně - ho sprostá
a on po - čí - tá do sta, do sta pro u - klid - ně - ní.
Je - den, dva, tři, čty - ři, pět, šest, se - dum, o - sum de - vět,
deset, jedenáct, dvanáct a tak dá - le a tak dál,
když po - čí - tá čty - ři dni, o - pič - ka se u - klid - ní,
vzpo - me - ne si go - ri - la kam ty. tou - sty u - kry - la.

ZABIL JSEM SVÉHO UČITELE...

konečně jsem tuto větu napsal po sté, pečlivě osušil savým papírem a trest byl hotov. To nejhorší však teprve očekávalo v masivní podobě přísného otce. Právě, když jsem sbíral poslední špetku odvahy, abych mu předložil trest ku podpisu – jak mi nařídil umírající – ozval se za mnou strohý hlas, posílající mne pro doutníky. Podal jsem otci mlčky papír. Mezi tím, co si nasazoval brýle s černými kostěnými obroučkami, blekotal jsem chvěje se neuroticky po celém těle: „To . . . ti . . . posílá . . . pan učitel . . . , máš . . . to . . . podepsat.“

Otec začal soustředěně číst. Věty si polohlasně opakoval, jakoby pro sebe. Ponenáhlu však jeho hlas zesiloval, až i já zřetelně slyšel, jak čte:

Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele
Zabil jsem svého učitele . . .

. . . dočetl, a jako obvykle touto dobou, zavládlo ticho v salónu. Ani lísteček, se nepohnul. Jen vzdálený rachot svědčil o tom, že Bimbo neklamně rozdrtil další broskvoň. Po chvíli řekl otec hlasem, stěží zakrývajícím zlost: „Samé nepřístojnosti . . . samé nepřístojnosti tropíš!“ Věděl jsem, jak se stěží ovládá, aby mi nevyřal záhlavec, ale věděl jsem také, že jej nedostanu. Můj otec si zakládal na mnoha zásadách, proň nedotknutelných. Mimo jiné na tom, že mne vychovává přísně, avšak moderně – osobním příkladem, jak s oblibou říkával. Ještě jednou přelétl trest očima, pak vzal pero, a pevným rozmachem – podepsal.

Když jsem přinesl doutníky, labužnický ořízl jeden z nich, a zabořen do voltairovského křesla, mlčel. Zdálo se, že usilovně přemýšlí. Tušení mne neklamalo. Po chvíli zavolal: „Arnošte, pojď sem! Jsi lump, to ano, ale ten trest . . . ten trest nebyl výchovný! Vem si ze zásuvky čistý papír a napiš panu učiteli můj vzkaz!“ Chtěl jsem namítnout, že starý pán už několik hodin nežije, ale otec zaujat plně svou myšlenkou začal ihned diktovat, a já mlčel a psal:

Netrestejte mého syna nevhodnými tresty
Netrestejte mého syna nevhodnými tresty
Netrestejte mého syna nevhodnými tresty
Netrestejte mého syna nevhodnými tresty

Netreštějte mého syna nevyčivnými tresty
Netreštějte mého syna nevyčivnými tresty
Netreštějte mého syna nevyčivnými tresty
Netreštějte mého syna nevyčivnými tresty . . .

Po padesáti větách se otec na chvíli odmlčel. Usmál se, a já věděl, že jej napadla nová myšlenka. Ani tentokrát jsem se nemýlil. Otec vstal, se vzrůstajícím vzrúšením přecházel sem a tam, jeho hlas mimoděk zesiloval a chvílemi se i zpěvavě zalykal zjevnou radostí otce nad tím, jak přesně, pregnantně formuluje své pocity.

Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem

Vzpomněl jsem si na dopoledne – a začala se mi trochu třást ruka, beztak již namožená v zápěstí, ale otec nezpozorovav to, pokračoval stále hlasitěji a rychleji.

Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem
Vyčivávejte osobním příkladem . . .

Když byly tři listy hustě popsány, vzal papír a ještě jednou si svůj vzkaz přejel pohledem. Po chvíli se s výrazem neskrývaného uspokojení ve tváři obřadně podepsal.

Druhý den po návratu ze školy se mne už otec ve dveřích tázal:

„Tak co tomu říkal pan učitel?“ – a významně mrkl na mamá, která se právě vrátila z lázni.

„Nic“ – řekl jsem s obvyklou odpolední lethargií.

„Jak to – nic! Dal jsi mu to?“

„Nedal.“

„Nedal?!“ – zařval otec hlasem raněného zvířete.

„Pan učitel totiž včera zemřel,“ – sdělil jsem s důstojnou pomalostí a nechal jsem si záležet, abych každou slabiku zatížil přízvukem.

„Pan učitel . . .?“ – koktal otec, a mamá, zvolna ale bezmocně podléhajíc migréně, štkala: „Cože, ten dobrý, starý pán!“

„Taková rána,“ šeptal otec – „byl to přece jenom výborný pedagog.“

„A jak zemřel?“ – zeptal se po chvíli navyklou otázkou.

„Zabil jsem svého učitele!“ – dodal jsem na vysvětlenou a odšoural se do zimní zahrady na hodinu sanskrtu.

ROŽNOVSKÝ DĚDEČEK

Rožnovský dědeček
Smutně bije
Rožnovský dědeček
Smutně bije
Rožnovskou babičku
Přes její hlavičku
Nezabije

Rožnovský dědečku
Spánembohem
Rožnovský dědečku
Spánembohem
Vyber si babičku
Vyber si hlavičku
Sobě roveň

Rožnovský dědeček
Smutně bije
Rožnovský dědeček
Smutně bije
Dědoušek senilní
Nekraďte, nesmilní
Nezabije

ČÍŠNÍK

Bílý – nesmírně dynamický hmotný celek.

DVĚ BRVY

Stůj a nehni brvou!
Druhou nebo prvou?

PROKLETÝ

Teta Polyester pouzdru vyňala, plyšem vykládané,
vypouzdřila strýce, oprášila jej a představila společnosti.
„To je můj manžel Lomikar z Albenreutu,“ a rozmarně
polechtala somnambula na podsaditém podbradku.
„Lomikare, Lomikare, do roka a do dne,“ žertovala Polyester
jako malé děvčátko, a opět ke společnosti: „Vidíte, Jiráskův
Kozina ho vyzval na stolici boží, bude tomu bezmála 300 let
(to jsem snad ani nebyla ještě na světě), a staroušek . . .
jen kvete,“ a na důkaz toho utrhla jednu z růží, které
bujely na Albenreutových tvářích.

To jej lehce vyburácelo z letité mediumity.

„Kozino . . . odpusť,“ zašeptala bezzubá trhlina mezi růžemi.
Ale již bylo pozdě.

Průvan otevřel okno, laškovně si pohrával s volány věkovité
záclony. Stařec, usmál se bezelstně jak dítě, vydal několik
neartikulovaných skřeků, a než se mohla společnost vzpamatovat
k řádnému traumatu, změnil skupenství v plynné.
Jeho molekuly ještě dlouho vířily pokojem, a před zraky
užaslých hostů narážely na vzácný ebenový nábytek, a rozbíjely
se oň na droboulinké atomy.

Ty se v divém reji dále štěpily na protony a elektrony,
při čemž se uvolňovalo velké množství energie.

To jaderné století hlásilo se o svá práva.

To jaderné století, to století dvacáté.

NA OPEŘE

V LA SCALA

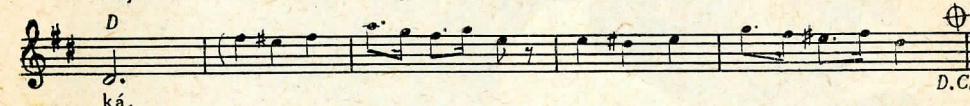
II. sloka:

Na opeře v La Scala
Místo abys tleskala
Do židlí jsi třískala
Madona mia!
Na opeře v La Scala
Oříšky jsi louskala
Dokud nevyvedli nás
Porco bestia!

Ref.: Tak abys věděla
To se v opeře nedělá
Tam dáma má mít
Výraz anděla
Krásnou hudbou lehce pohnutá
Každá sedí ani nedutá
Kukr pádem z galerie neztrácí
Nehledá marně kapesník v teplácích
Abys věděla
Už nejsi má láska
V La Scale se nemlaská

Mírně s utajovanou vášní

Dmi

D.C.

BLOOD, SWEAT AND TEARS

Al Kooper je génius. Tak o něm běžně píší hudební časopisy a nikdo ne-
protestuje. Narodil se 5. 2. 1943 v Brooklynu, absolvoval hodně škol a uni-
verzitu v Bridgeportu a naučil se hrát na piano, varhany, kytaru, basovou
kytaru, bicí a harmoniku. Byl ovlivněn vším krásným, co přinesla klasická hud-
ba, jazz, country i rock, a dokázal z tohoto odkazu čerpat pro svůj osobitý
tvůrčí styl. Často doprovázel na nahrávkách Dylana a psal i komerční hity,
I Must Be Seeing Things (nazpíval Gene Pitney), This Diamond Ring (Gary
Lewis and the Playboys) a jiné. V roce 1965 založil skupinu Blues Project,
jednu z prvních tzv. progresivních skupin, které zvrátily běžný komerční tok
beatové hudby v umělecké hnutí. Blues Project ho však v něčem neuspo-
kojil, Kooper snil o skupině s dechovými nástroji.

Po rozpadu Blues Projectu zakládal další skupinu. Skupinu nad jiné.
Celých půl roku hledal vhodné spoluhráče, z celé země za ním chodili vir-
tuózní klasické, jazzové a rockové hudby. Uměleckou koncepci skupiny
vyjádřil Kooperův výrok: „Rock'n'roll je jistě nejvíce tvůrčí hudbou a jedinou
současnou hudební formou, která může snadno a přirozeně spojit klasiku,
jazz, blues a východní vlivy.“ Kooper skupinu opravdu postavil a dal jí pře-
krásný název Blood, Sweat and Tears – Krev, pot a slzy. Vedle Koopera
v ní zaujali místo pozoruhodní hráči: saxofonista Fred Lipsius (nar. 9. 11.
1943 v New Yorku) dokončil střední školu hudby a umění a po roce opustil
konzervatoř Berklee v Bostonu („studoval jsem hudbu od devíti a učili mě
věci, které jsem už znal“). Jeho další kroky vedly k jazzovým skupinám. Má
rád Stravinského, Bacha, Beatles a Gila Evanse. Trombonista Richard Halli-
gan (nar. 29. 8. 1943 v Troy, New York) absolvoval konzervatoř na Manhat-
tanu. Původně hrál na varhany s jazzovým triem. Říká: „Jazz a klasika jsou
základem, pop music se lepší.“ Oblíbil si Bartóka, Bacha a Beatles. Baso-
vý kytarista Jim Fielder (nar. 4. 10. 1947 v Dentonu, Texas) pochází zase z ji-
ného prostředí. Vyrosl v jižní Kalifornii a hudbě se začal věnovat v sedmi
letech hrou na ukulele. Je to bývalý člen slavných skupin Mothers of Invention
a Buffalo Springfield, s Kooperem hrál prvně na folkovém festivalu. Je fasci-
nován dnešní pop music („hudebník musí umět všechny styly“), zvláště rád
poslouchá Newyorskou filharmonii, Cream a Beatles. Trumpetista Randy
Brecker pochází z Philadelphie, absolvoval univerzitu v Indianě, jeho oblí-
benci jsou Monk, Mingus, Lennon-McCartney a Ellington. Jako nejoblíbe-
nějšího zpěváka uvádí Winstona Churčila(!). Druhý trumpetista Jerry Wiess
(nar. 1. 5. 1946 v New York City) maturoval ve Westbury, hrál s Maynardem
Fergussonem a Lesem a Larrym Elgarty, svůj hudební ideál vidí v Bachovi,
Wagnerovi, Beethovenovi, Stravinském, Beatles a Barbře Streisand. Druhý
zpěvák (vedle Koopera) a kytarista Steve Katz chce ovlivnit hudbu, svobodu
myšlení, politiku a sociologii. Narodil se 9. 5. 1945 v Brooklynu, New York,
zpívat začal v pěti letech. Hrál s džbánovou skupinou Even Dozen, s níž na-
točil i LP, pak přešel k Blues Projectu. Bubeník Bob Colomby (nar. 20. 12.
1944 v New Yorku) studoval psychologii, na turné doprovázel Erica Ander-
sona. Má rád Milese Davise, Monka, Prokofjeva.

To jsou tedy hráči, které kolem sebe soustředil Al Kooper. Natočil s nimi
vynikající LP Child Is Father to the Man („Dítě je otcem člověku“) – a ode-
šel. Snad si jeho lyrický styl nerozuměl s drsnými dechovými nástroji. Jindy

takový rozchod zpravidla znamená zvěstování úpadku skupiny. Tento rozchod však prospěl oběma stranám: Kooper začal působit jako sólista, zúčastňuje se nejrůznějších nahrávacích sessions a vydává výborné desky, kromě toho produkuje pro Columbiu mj. orchestr Dona Ellise. Jeho místo u Blood, Sweat and Tears zaujal kanadský zpěvák David-Clayton Thomas (v Kanadě natáčel sólové desky), jehož drsné hlasové zabarvení a zdařilé kompozice (Spinning Wheel) byly v plném souladu s přechodem skupiny k novému „image“. Nikdo se nestal vedoucím, o všem se rozhoduje kolektivně. V takovéto pospolitosti se skupina vydává na koncertní turné a vydává LP s prostým názvem: Blood, Sweat and Tears. Deska se stala senzací pro originální skloubení rockové, klasické a jazzové hudby, pro svou komplexnost a pro takřka big-bandový sound a drive, takže se stala pro „objevitele hudebních kategorií“ záminkou k zavedení termínu „big-band rock“. Stal se nejvýraznějším novým zvukem v pop music, jiná v podobném obsazení hrající skupina Chicago dosáhla světové slávy a prosazují se další skupiny tohoto směru. S LP Blood, Sweat and Tears se jen v USA prodalo 2,5 mil. desek a navíc dostaly zlatou desku všechny tři singly, které Columbia z LP vyňala: You've Made Me So Very Happy, Spinning Wheel, And When I Die. Prvé dvě písně se už staly standardy, to znamená, že je do svého repertoáru zařazují velcí zpěváci standardní pop music. Pocty a uznání skupině jen přší. V anketě jazzového Down Beatu byli vyhlášeni nejlepší rockovou skupinou světa před Beatles. Na nejvýznamější uměleckou cenu amerického show-businessu Grammy Award byli navrženi v deseti kategoriích (nejlepší singl roku, píseň, album, aranžmá, výkon atd.) a překonali tak rekord Franka Sinatry z roku 1966. Jako prvá rocková skupina vůbec dostali významné angažmá v Las Vegas v Caesar's Palace, na scéně, doposud otevřené jen velkým zpěvákům standardní pop music – a měli úspěch, angažmá bylo obnoveno. Tom Jones si je pozval do své televizní show a zazpíval s nimi. Píší hudbu pro film s Barbrou Streisand. A připravují nové LP . . .

To slavné album „Blood, Sweat and Tears“ vyjde v Supraphonu v edici Gramofonového klubu. Díky alespoň za toto setkání s věhlasnou americkou skupinou.

JAROMÍR TŮMA

KOUZELNÁ

ZPIVÁ NAĀDA URBÁNKOVÁ

HUDBA: JAROMÍR KLEMPÍŘ / TEXT: PAVEL VRBA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA - BRATISLÁVA 1970

Medium H F# G#mi D#mi E

Kouzel-ná jak záhon rŭ-ží chci být, když mám svůj bál, já vím, všem dech se

F#7 H E C#9 F# H F# G#mi

zŭ-ží, až já vstoupím, ztichne sál. Záhad-ná jak písmo zklínŭ chci být, když tančít

D#mi E F#7 H G#mi C#mi F#7 H G7

smím. Chci závoj z pánských stínŭ. Ten pak jak dá-ma od-ho-dím. Závrat-

C G Ami Emi F G

ná jak hloubka tŭ-ní chci být, až začne bál, chci vzít všem loukám vŭ-ni, pak s ní

G F D7 C C G Ami Emi

kroužit dál a dál. Pŭvab-ná jak ptačí klá-ní chci být, až začne rej, chci

F G7 Emi Ami Dmi G7 C G C7

mít v tu chvíli zdá-ní, že jsem jak vzácná černá or-chi-dej. Až hejna

F Fmi C G7 C C7 F D7

tó - nŭ sá-lem poplavou, já se nechám nést tou zvláštní krásou bezhla-

G C G Ami

vou. Pro to všechno závratná jak pí-seň kŭ - rŭ chci být, když svůj den

Emi F G7 1. Emi Ami Dmi C7 C

mám, já tou-žím stoupat vzhŭ-ru, pak se tó-nám o-de-vzdám.

2. Emi Ami Dmi G7 C F C

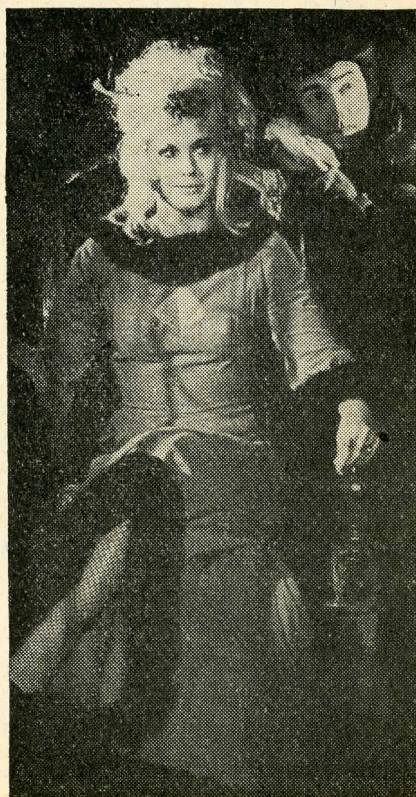
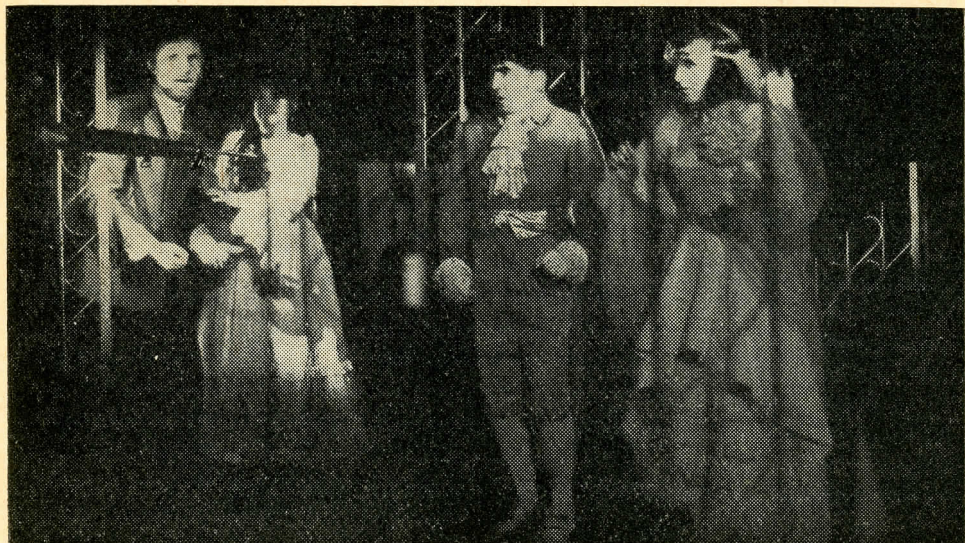
vzhŭru, pak se tó-nŭm o - de - vzdám.

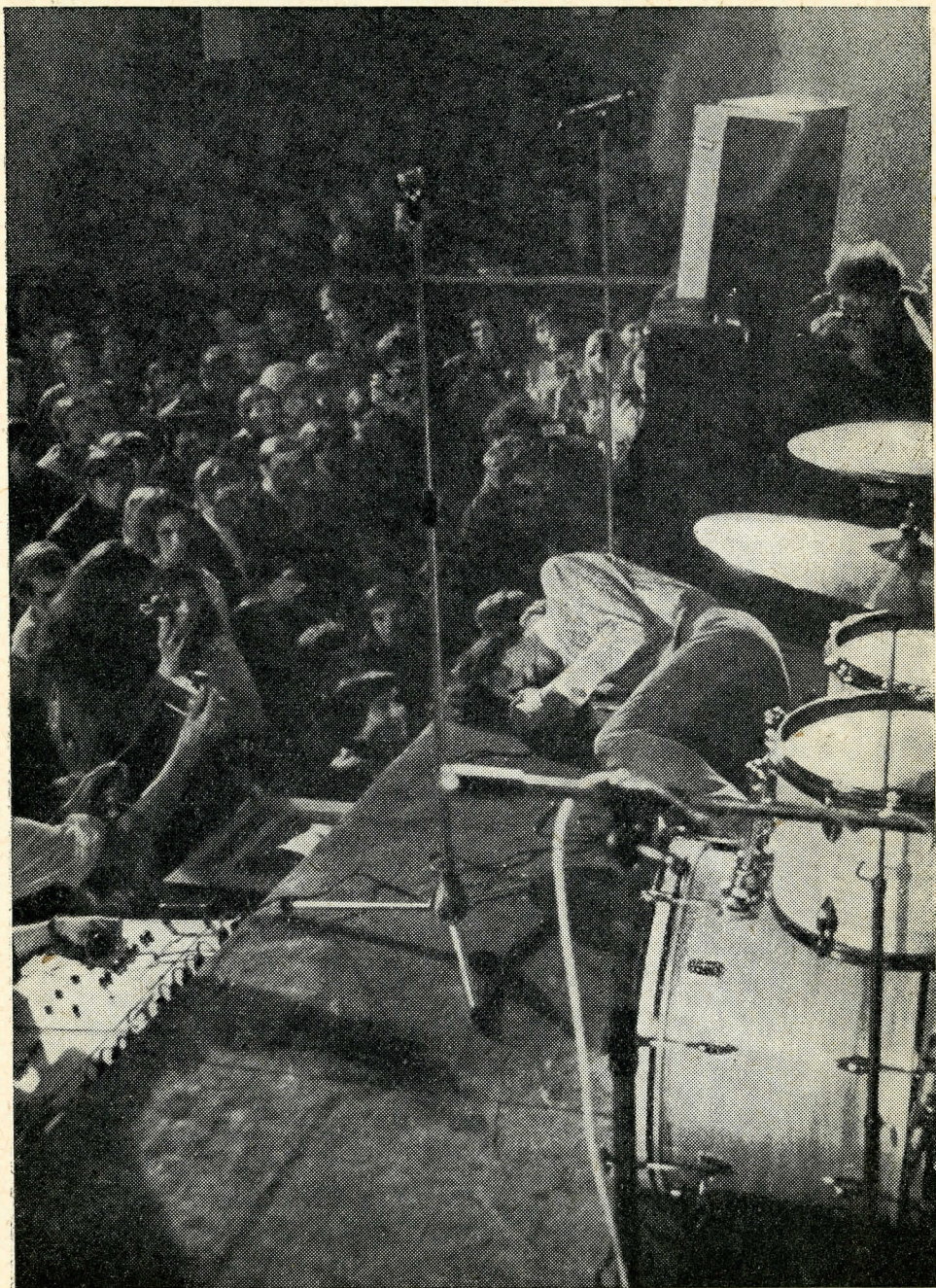
KLADIVADLO ZÁMEK VE ŠVÉDSKU

F. SAGANOVÁ

FOTO HUCEK

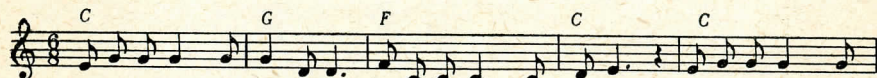
BEZHLAVÝ RYTÍŘ

HUDBA: PETR JANDA / TEXT: JIŘÍ VITINGER

ZPÍVÁ PETR NOVÁK

© PANTON, PRAHA 1970

FOTO PAVEL VÁCHA

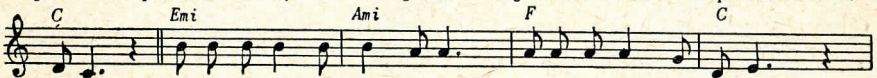
1. Slyšte můj pří-běh, kře-sta-né, jen proto jsem ho složil, at se vám ni - kdy
3. Že odříct dá - mě ne - sve-du byl mi ten pří - kaz sva-tý, vyšel jsem tak - hle
5. Vy vážně bral jste pou-hý vtíp, cožpak ne- zná - te dá - my, s hlavou jste se mi

ne-sta-ne to, co já chudák prožil. 2. Jsem rytíř s hlavou pod pažďím,
ve středu a v pátek přišel sta-tý. 4. Půjdu k té dá - mě u - pja - té.
líbil líp. však bez hlavy, co s vá - mi! 6. a z jejich úst se řinul smích

chodím když půlnoc houká, nestraším a - ni ne - vraždím, jenom tak smutně
padnu před je - jí vnady, a rty mé hla - vy u - ta - té šeptají, tak jsme
jak vo - da přes ob - lázky. Tak jsem tu svoji hlavu zdvih a prchal od té

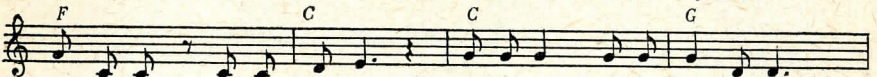
koukám. Ref. 1. Tu hlavu na krk Bůh mi dal, tak jak to vždycky dě - lá.
ta - dy. Ref. 2. A dodám jen tak po - ti - chu, teď' od - mě - nu chci od vás.
krásky. Ref. 3. Ted' chodím s hlavou pod pažďím, každou noc za - jdu ji - nam,

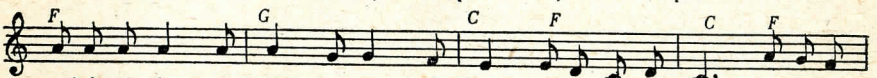
Já jednu dá - mu mi - lo - val a ta tu hla - vu chtě - la ou ou ou
Však dáma se dá do smíchu, říká, no to je vodvaz ou ou ou
ženy mě dáv - no ne - dráždí, sám pro sebe se stínám ou ou ou

ou ou ou ou ou. 7. Však toho z vás, kdo pro že - nu

blá - ho - vě hlavu ztratí, pá - no - vé, to - ho pro - že - nu

a jak - mi - le ho do - že - nu tak za mě pití pla - tí o o o

o ou ou ou ou 6 6 6 6 ou ou ou 6

DIVADLO

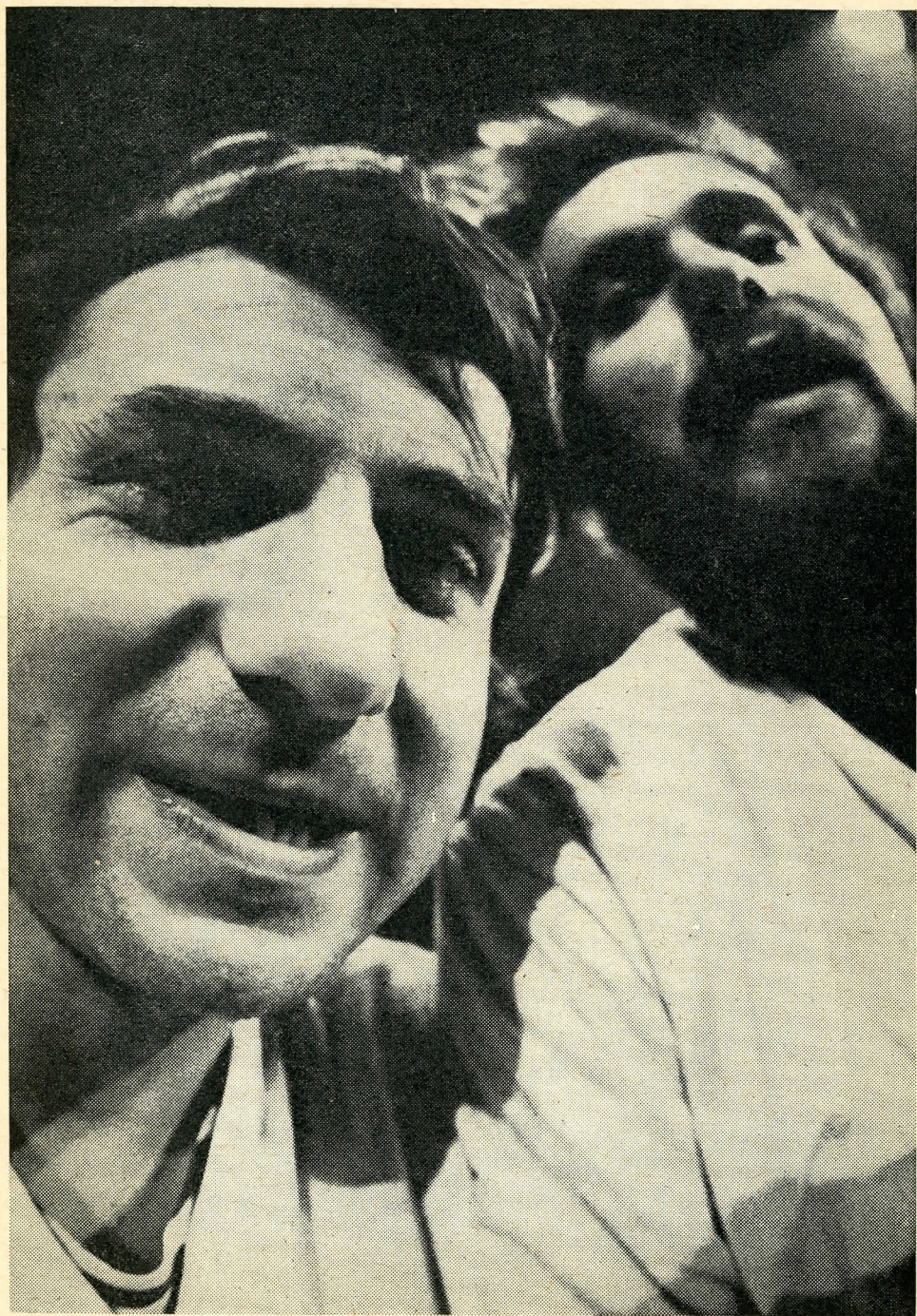
ANTITALENT

PRAHA

OLIGOFRENIE

FOTO J. HNÍK

PODIVNÁ HODINA

HUDBA: JIŘÍ ŠLITR

TEXT: JIŘÍ SÚCHÝ

FOTO V. SOCHŮREK

Tempo di foxrot

1. Pře-pa-de-ná že-na sté-ná pod ú-de-rem paž-by, prosti-tut-ka
 2. Z dálky slyšet pláč a kle-ní: někdo pře-jel pej-ska. Lehká že-na
 3. V dálce slyším ře-ku hu-čet a se zbra-ní seč-nou vy-ři-zu-ju
 4. Leh-ká že-na sebou říz-la, svět se kr-ví za-lil a já mar-ně
 5. Je-do-va-tá moucha bzu-čí svoji pí-sen tesknou a mně příchod

u-na-ve-ná pa-dá na dno dla-žby. So-že v parku sl-zy
 zu-by ce-ní, zo-ken bar-va prej-ská. Dí-tě kři-čí, že chce
 starej u-čet s jednou mla-dou sleč-nou. Co se sta-lo, to se
 hledám říz-la, ktorej by mě sba-lil. V dál-ce kdo-si pře-jel
 rá-na mu-čí, o-či se mi lesknou. Dě-sí mě, jak i ta

ka-nou - na ka-men-né vna-dy a já
 ču-rat, a-le mat-ka ml-čí. Vok-ně
 sta-lo, všechno jsem jí vy-čet. Dí-tě
 pejska, už se ro-zed-ní-vá. Zvl-čích
 moucha do-ve-de se dí-vat... Ted' ať

H7 E Dmi6 E7 Ami

s duší u - sta - ra - nou - po - tá - cím se ta - dy Sbor: Do o - čí
 stojí pol - ní ku - rá - t, - v ru - ce má - ky vl - či. Podiv - ná
 už se po - ču - ra - lo a pře - sta - lo křičet. Podiv - ná
 má - ků bar - va prejšká, pol - ní ku - rá - t zpí - vá. Podiv - ná
 nikdo ne - po - slouchá, já si bu - du zpí - vat.

A7 Dmi G7 C

padá prach a mour, -
 je to ho - di - na, -
 je to ho - di - na, -
 je to ho - di - na, -
 vzhůru se nikdo ne - dí - vej, -
 po - div - ná je to u - li - ce, -
 po - div - ný je to sví - tá - ní,
 po - div - ný je to zna - me - ní,

Dmi E7 Ami 1.23 Dmi6 Dmi

a sl - zy o - ka - po - vejch rour ka - nou na cho - dník, kanou na
 posled - ní ok - no zha - sí - ná, sví - tí jen kou - sek, svítí na
 ten, kdo tou dobou vzpo - mi - ná, těž - ko se plá - či, těžko se

E7 Ami 4. E7 Dmi E7

chodník še - di. vej. -
 kousek mě - sí - ce. -
 plá - či u - brá - ní. -
 ú - směv a na rtech ú - směv

Dmi E7 Ami E7 Ami D.S.=5, al Coda

na na rtech ú - směv a na rtech úsměv zka - me - ní.

CODA Ami A7 Dmi G7

Sbor: Po - div - ná je to ho - di - na, -
 Těžko se plá - či u - brá - ní, -
 do o - čí pa - dá prach a
 u - vadne i ta kvě - ti -

C

mour, -
 na, -
 ten, kdo tou dobou vzpo - mi - ná na slzy
 po - div - ný je to sví - tá - ní po - divný

1. E7 Ami E7 2. E7 Ami

o - ka - po - vejch rour. -
 je to ho - di - na.

K TÁBORÁKU

JEŠTĚ MÍLI, JEŠTĚ CHVÍLI

HUDBA I TEXT JARDA NOVÁK

© PANTON, PRAHA 1968

Tempo di foxtrot

1. Náš byl to muž po-li-ci-e jízd-ní, jemuž stručný rozkaz vydán byl.
2. Již ko-lik dnů bloudil v pekle svě-ta, osud se mu do očí jen smál.
3. Sníh bo-dá tvář, du-še chví se tis-ní, bo-ju-je již jen, aby sám žil.

Ať nehle-dí na překážky, trýz-ní svého mu-že, a-by do-ho-
Mráz krutý je, po zásobách ve-ta, plíce mrznou, musí však jít
Ne-příje víc zpátky se svou pís-ní, nespl-ní se E7 o čem po-rád

nil. Ku-předu jde bez vá-há-ní, psy své že-ne
dál. Spře-že-ní své po-há-ní, ja-ko ví-tr
sníl. Na se-ve-ru v bí-lé plá-ni u-mí-ra-je

bez u-stá-ní spísní naitech často-krát. -
le-tí, plá-ní po-vinnost svou vyko-nat. - Ještě
že-ptá, přá-ní hvězdám jasným na-po-sled:

Refrén

mí-li, ještě chví-li do posledních tě-la sil.

Ještě mí-li, ještě chví-li a budu již v dáli vidět

cíl. - Pak se snad život trochu změní, - vrá-tí se

tiché lásky snění, až v roze-chvě-ní - budu zas celo-vat

re-ty, které mám rád. - Ještě mí-li, ještě

chví-li, a budu již v dáli vidět

K TÁBORÁKU

OHRADA

HUDBA I TEXT: WABI RIVOLA

Tempo di beguine

The musical score is written on ten staves in a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The tempo is 'Tempo di beguine'. The lyrics are in Czech. Chord symbols (E, A, H7, E jód, Ami) are placed above the notes. The lyrics are: 'O - hrada - se táhne krajem Bůh ví kam, mé stá - do už nechce dá - le jí - t, žíz - ním a vlahvi jenom dou - šek mám, nevím, co zítra bu - du pí - t. Slunce žár k šílenství už mě do - há - ní, čert aby vzal tu zatra - ce - nou pláň, jen ví - tr zná mé o - sa - mě - lé vo - lá - ní. Zpívám si o stínu, kteréj by byl jako dlaň. Kolem oblaka prachu a já touhu je - di - nou mám, do - mů. zpívám si o stínu, kteréj by byl jako dlaň.'

O - hrada - se táhne krajem Bůh ví kam, mé
stá - do už nechce dá - le jí - t, žíz - ním
a vlahvi jenom dou - šek mám, nevím, co zítra bu - du
pí - t. Slunce žár k šílenství už mě do - há - ní,
čert aby vzal tu zatra - ce - nou pláň, jen ví - tr zná
mé o - sa - mě - lé vo - lá - ní. Zpívám si o stínu, kteréj by byl jako
dlaň. Kolem oblaka prachu a já touhu je - di - nou mám,
do - mů. zpívám si o stínu, kteréj by byl jako dlaň.

K TÁBORÁKU

KAMARÁD LES

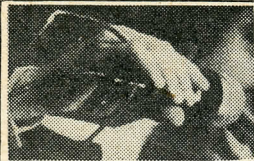
HUDBA I TEXT: WABI RIVOLA

Tempo di foxtrot

Kolikrát se z lesa vrátím, tolikrát se že-nu zpět, do-ma do ky-
ta-ry mlátím vzteky, že to nejde hned. Do le-sů se rád pak vracím
v hlavě je-nom stromy mám, v lese všechny smutky za-ne- chám.

Refr. Mám le- sy rád, jsou to mí ka- ma-
rá- di - sos - ny mě svá - dí, - a-
bych šel sni- mi spát, mám trá- vu rád,
když ji slun- ce rá- no hla- dí, - mně
to ne - va - dí, že ro - su v bo - tách mám.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

TVŮJ SPÁNEK

ZPIVÁ ILONA ŠMIGUROVÁ
HUDBA I TEXT: IVO BARTÁK
© PANTON, PRAHA 1969

Tempo di medium beat

A Adim A D Dmi A Adim A D Dmi

Tvůj spánek zlíbat smí jen půl- měsíc, - snad stříbrem svým ti hlavu

A Hmi E7 A F#mi

zmát. - Já mar-ně rá- no če-kám a lásky svý se le-kám,

Hmi E7 A Hmi E7 A Adim A D Dmi

svý lásky, která u-mí dát mnohem víc. Mou píseň zpívat zná už

A Adim A D Dmi A

každěj stín, - už dávno kvám ji chodím hrát.

Hmi E7 A F#mi Hmi

Jen ty si říci nedáš, ve spánku lásku hledáš, spá-le-nou

E7 F A D E7 A F#mi

stříbrem mě-síc- ním. Proč zaklí- náš své rty zlou tmou

Hmi E7 D A F#mi

pro stří- br-nej kus nebe, mou pí- seň nevní- máš. -

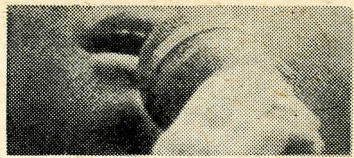
D7 E7 A F#mi Fmi

Vní chci ti říct, co máš už znát: že víc než

E7 F A F A F A

stříbro je mít rád, mít rád, mít rád.

ÚSTÍ NAD LABEM

SPINKEJ

ZPÍVÁ IVO BARTÁK A ILONA ŠMIGUROVÁ

HUDBA I TEXT: IVO BARTÁK

© PANTON, PRAHA 1970

Slow-rock

ddd...
C / Emi

Slunce zmize-lo za ve-li-kou horou, zvon vdálce vodbí ří a
Stříbro měsí-ce na po-duš-ku pa-dá, snad naruč mámi-nou ti
Recitativ...

C / Emi / Dmi / G7 / C / Ami

ty už musíš spát, jsem kámož tvýho táty a jdu svoprejskahu kytarou
chvilku nahrá-dí, tvůj dech se změ-nív růže a na tvá-ře ti napa-dá

Refr.

Dmi / Fmi / C // Dmi / G7 / C / Ami

jenom to-hě ku-sí-há-ní hrát. Spin-kej, princezno ma-lá,
až tě rá-no tá-ta po-hla-dí. Spin-kej, princezno ma-lá,

Dmi / G7 / C / Ami / Dmi / G7

spin-kej a měj po-hád - ko-vej sen, spin-kej,
spin-kej a měj po-hád - ko-vej sen, spin-kej,

C / Ami / Dmi / Fmi / C / Emi Coda

že-ho by ses bá - la, vždyt za-ře přijde strejda den. D.S.al
če-ho by ses bá - la, vždyt za-se přijde strejda den. C / Emi Coda

CODA

C / Emi / C / Emi9maj / C / Emi9maj /

den spin-kej, spin - kej

Fade out

JÁ TĚ KÁRÁM

ZPÍVÁ MILENA ZAHRYNOWSKÁ

HUDBA I TEXT: CH. ANDREWS / ČESKÝ TEXT: ZBYŠEK MALÝ

© PANTON, PRAHA 1969

Medium tempo

1. Kárám přísloví které praví: Láska láskou prý vždy se
spraví. Někdy o-či tvé se tak mra-čí, Och...
Kárám lás-ku, k níž má-lo sta-čí. Tak já ji proto ká-rám.
Dřív, než se jako ml- ha vzá-ří všechno rozplyne zas bůhví-kam,
já znovu pátrám - si vtvá-ří, před čím sama po-řád u-tí- kám.
CODA
Ká- rám, ká- rám.

TO UŽ U NÁS NA ZAHRÁDCE

(western)

ZPIVÁ VĚRA FATKOVÁ

HUDBA: KAREL LOCHMAN / TEXT: MILAN SVOJANOVSKÝ

II. MÍSTO VE SKLADATELSKÉ SOUTĚŽI ÚSTECKÝ RUBÍN

2. Přišel potom na druhý den
S čmouhou na tričku
Nedřete se krásná slečno
Vzal mi motyčku

Celou noc jsme na zahrádce
Pleli petržel
Dodneška se tomu divím
že to vydržel
To už u nás na zahrádce

3. Dneska zase na zahrádce
pleju pažitku
Ač jsem sama odmítám už
Každou nabídku

Konec je mé první lásky
Čas dál utíká
Budu čekat na jiného
Na zahradníka.
To už u nás na zahrádce

Moderato

To jsem jednou na za-hrád-ce plela ci-bu - li, slíbil, že mi
všechno bu- de dělat po vř - li. Řekla jsem mu, mi-lej pa- ne,
to-hle-to já znám, a- byste se ne- u- ra- zil, přijďte večer
k nám. To už - u nás -
Co by - lo dál
na za - hrád - ce - řer-ve -
řek-nu krát - ce by - lo -
na - ly - ja - ho -
vě - ci - ná - ho - dy.

HRAJEME SI NA KOHOUTKY

HUDBA: ANGELO MICHAJLOV

TEXT: EDUARD KREČMAR

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA - BRATISLAVA 1969

Tempo di foxtrot

1. O - ba tvo - je ru - ce nepři - vinou, a tak na - pnu kaž - dý sval,
2. Je - den bu - de lí - bat ústa tvo - je, ten, co bu - de ví - tě - zem,
3. Je - nom a - by - chom tě po - tě - ši - li, je - nom pro tvůj mi - lý zjev

a - bych se s tím klu - kem tvojí vinou pral. Hra - je - me si
dru - hý po - lí - bí na závěr bo - je zem. Hra - je - me si
po tvá - ři nám te - že na ko - ši - li krev. Pro je - den tvůj

ta - dy na ko - hout - ky, kte - ří na sme - tiš - ti zá - pa -
ta - dy na ko - hout - ky, roz - hod - nem to, než se ze - še -
ú - smě chladné lout - ky pláčem bo - les - tí a do - je -

sí, hra - je - me si ta - dy na ko - hout - ky,
ří, hra - je - me si ta - dy na ko - hout - ky,
tím, dva si ta - dy hra - jem na ko - hout - ky

jed - no - ho znás ni - kdo ne - spa - sí.
i když bo - hu - žel jsme bez pe - ří.
a ty jsi šla za - tím za tře - tím.

Chords: Emi, Ami, H7, Emi, Ami, H, Emi, Ami, H7, Emi, G, C, G, C D7, G, C, G, C D7, G, H7, Emi

LASICA & SATINSKÝ / FOTO PAVEL VÁCHA

Z PANTONU:

Gramofonová produkce:

Štědrý-Krejčí: Ztracené zázemí

Štědrý-Čepelka: Zvonění herbáře

(Zpívá Milan Klipec, hraje orchestr Ivo Moravuse)

• • •

Americká lidová – M. Čermák: Čekání na vlak

Americká lidová – M. Hoffman: Vůz do Tennessee

(Hrají a zpívají White Stars)

• • •

Ducháček-Plička: Esther

Čížek-Smetana: Kde ticho umírá

(Zpívá Petr Novák)

• • •

Série novinek PANTON č. 21:

Klempíř-Vrba: Mě láska ošálí (moderato beat)

Šlitr-Suchý: Zpívám si baladu (valčík)

Z knižních publikací:

J. Machač – Zpíváme anglicky.

(Najdete v ní písně skotské, černošské, americké lidové i písně pochodové a válečné. Zpěvník je doplněn mnoha obrázky.)

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo odevzdáno tiskárně v květnu 1970.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

JAN SPÁLENÝ, SKLADATEL, HUDEBNÍ REŽISÉR SUPRAPHONU, VEDOUCÍ SKUPINY APOLLOBEAT. Z JEHO SKLADEB PŘIPOMÍNÁME: KLÍČ OD VARTHAN, MEČÍKY, KOLOMBÍNA, APOLENA.

FOTO A. JANOVSKÝ

rms

FAT

MATTRESS